

Milan Vincetič

L'heure bleue

Cestni valjar je kar kuhal. Še bolj kot asfalterji, ki so mu vsakič, ko je v kabini dvignil prazno plastenko, pokazali sredinec.

“*Baszd a kecskék, sajtot kapsz, jobban baszd, többet kapsz,*” se je zarežal eden izmed njih in hlastno potegnil iz pločevinke.

Da so Biebru izskočile oči. Kajti njegov valjar, okoren kot mamut, je bil hudo nezanesljiv. Ko še ni bil tako zdelan, je izskočil kar med tekom in si privoščil kak požirek, pa tudi asfaltna masa ni bila tako pregreta, da bi mu ožgala podplate.

Kot bi zrasel iz tal, se je predenj postavil suhec v kravati. In z opletajočo naramno torbo.

“*Baszd a kecskék, sajtot kapsz, jobban baszd, többet kapsz,*” je zalajnal edini stavek v madžarščini, ki ga je premogel.

Mož v kravati je, ne meneč se za njegov namrgodeni obraz, začel šariti po torbi. Še preden se je zavedel, ga je pocukal za hlače in mu pod nos pomolil barvno brošuro z razprtim naslovom: **J a z s e m r e š i t e v i n o d r e š i t e v.**

“Pa si ga res podrl s prvim direktom, Tomek?” ga je že vsakič zbodla paznica Velma.

“Bi si ga tudi vi privoščili, gospa paznica?” ji je vrnil. “Saj še znam,” je začel poplesovati okoli nje, “poleg tega ste mi obljubili, da bodo v telovadnico namestili boksarsko vrečo.”

“To ni v moji moči niti v moji domeni, lahko le znova predlagam, Tomek,” ga je ošinila s pogledom.

“Drugače bom moral namesto nje uporabiti katerega od teh bizgecev,” je izpod čela premeril sojetnike, “kakšnega priprtega jehovca, hehe, gospa paznica.”

A najbrž med njimi ni bilo nobenega. Vsaj ne takšnega s kravato in naramno torbo, ki bi jim med popoldanskim sprehodom obljubljal

rešitev in odrešitev. Zmleli bi ga, v ocvirke bi ga predelali, če bi le črhnil, je pomislil, niti pustili me ne bi zraven, da bi ga prvi spravil na kolena. Kajti njegova pest je bila pravi drobilec. Kar so mnogi občutili na predlanskem državnem prvenstvu, na katerem so morali enega od njegovih nasprotnikov dodobra pokrpati. Imel je nekaj kilogramov manj, poskakoval in krilil je z rokami kot orangutan, najbrž je mislil, da ga bo ugnal kot nadležna osa, toda ko je naletel na en sam direkt, ga je vrglo na spodnjo vrv, da je obvisel čeznjo kot nogavica. Obraza si ni zapomnil, skoraj cel je bil v zaščitni čeladi, ki jo je Tomek sovražil, saj ni omogočala pravega kontakta, tistega zadovoljstva, da kljub omotici slišiš, kako se je nasprotniku podrla čeljust, se vdrla arkada ali počil hrustanec.

“Pa bi šel med profesionalce, Tomek,” je odvrnila.

Mimo. Ker je sedel kot kup nesreče: spustil je glavo med dlani, sonce se mu je igralo na pleši, brezčutno je sledil sojetnikom, ki so pohajali v krogu ter šepetaje čakali, da jih naženejo nazaj v kletke. Svoje Tomek Bieber ni sovražil: bil je sam, ker je bil pač boksarski prvak in ker je jetniški psihiater zapisal, da ima pogoste napade nenadzorovane agresivnosti in je zato bolje, da svojo robijo preživi v osami.

“Saj ni nič slabše kot v mojem usranem valjarju, gospa paznica,” se je ozrl, “tudi tam sem bil zaprt v kletki, ki se skoraj ni premikala. Kot tukaj dnevi,” se je namrščil.

Morda jo privlačijo zverine, kot sem jaz, je pomislil, od prvega dne se je nekako prilepila name. Ko je v izmeni, mi sledi kot podlasica, najbrž vohlja za mano, ga je prešinilo, ali pa piše seminarsko iz penologije, v kateri bom glavni objekt njenega preučevanja. Kajti vsi pazniki nekaj študirajo, da bi napredovali ter postali rešitve in odrešitve tej krvoločni jetniški zalegi, ki ni znala ali ni hotela ceniti svobode.

“*Baszd a kecskék, sajtot kapsz, jobban baszd, többet kapsz,*” je ciknil v prazno.

Paznici je ušel pritajen nasmešek.

“Kozo jebeš, sir dobiš, bolj jo jebeš, več dobiš,” je prevedel.

“Bolj jo jebeš, več dobiš,” je hlipala od smeha, njega pa je imelo, da bi jo dvignil do stropa in jo od radosti zalučal čez oblake, ki so se tkali nad zaporniškimi zidom.

Vsako sredo je bila na vrsti lazanja.

In paznica Velma.

“Smrdi po mišjih drekcih,” je nejevoljno odrinil pladenj.

Imel je svoj kot: *prisontable*. Ker je bil pač notorični hiperaktivec, ki bi vsakogar položil tudi zaradi napačno odložene žlice. Kaj šele Piškurja, rdečebrednega delivca, ki je mrko priganjal vrsto čakajočih.

“Delal sem v delavski menzi,” mu je zabrusil in odrinil umazan pribor v pomivalno korito.

“Vrnil ti bom,” je besno prevrnil skledico pražene paprike.

Ker se je imel za malega kralja. Nedotakljivega.

“Pa si vseeno le poprček,” ga je popravila paznica.

“Bibrček,” je ponovil Tomek ter odrinil skoraj nedotaknjeno lazanjo.

“Lahko ti stopim po sendvič, Tomek, če ti ni prav,” se je pozibala.

Kljub vsemu se Glavni ni vtikal vanju. Kajti zapornik Tomek Bieber, ki je popolnoma prišteven podrl jehovca, se je ves čas, čeprav so mu marsikdaj pogledali skozi prste, vedel docela primerno. Za mnoge skoraj vzorno.

Zato pa se je nekaterim še bolj pokadil pod nos. Še posebej Toju, ki se je pred meseci zaklel, da mu bo postrgal jajca. Kot tudi Jose, ki se je razglasil za mehiškega kartelnega *bossa*. Ali Lincoln, ki je imel v malem prstu vsak gib paznikov, tudi ko so ga pribijali na zid.

“Le kaj bi rekla tvoja žena, Tomek?” je dvignila obrvi, ko je odložil pladenj na polico pomivalnice.

“*Baszd a kecskék,*” je pomrmral izpod čela.

“A tako?” je dvignila oči.

“Tako,” se je obrisal z rokavom.

Nekaj zapornikov si je pred delivcem pudinga, ki ga Tomek ni nikoli poskusil, skočilo v lase. Troje paznikov jih je zlahka ukrotilo. Podrli so jih na tla in jim nataknili lisice.

“Kot da jim že zunaj ni bilo dovolj,” si je začel trebiti zobe.

Ona je obsedela kot putka: malce zalita v podbradek, tudi v prsi in v pas, ki ji je prevečkrat zlezel skoraj do ritnic.

“In kaj bi rekel vaš mož, če bi vedel, s kakšnimi hijenami imate pravzaprav posla?”

Nelagodno je skomignila. In povesila pogled.

“Gotovo se boji za vas?” je vztrajal.

Zamudni zaporniki so mlačno odlagali pladnje, tisti, ki so dežurali kot pomivalci, so začeli razvrščati posodje.

“Najbrž je tukaj v upravi,” je dodal.

“Ne, špediter je,” je zapokljala s členki.

Česar ni nikoli prenesel.

“Samo tega ne, gospa paznica,” je spustil roko na njeno.

Da je rahlo vztrepetala. In se ozrla naokrog.

“Niste mi še povedali vsega, gospa paznica,” je ponovil.

“Pa tudi revolver ima ... Takole, pod sedežem, Tomek,” je potišala glas.

“In ...?”

“Bolestno je ljubosumen,” je razširila roke.

In zehaje zajela sapo. Ter si popravila zaponko pasu.

“Na nas, moj bog?” se je zarežal, ne meneč se za paznika, ki je medtem začel besno vpiti v interfon.

“*Boszd kecskot*, Tomek,” ji je kar ušlo.

“*Baszd a kecskék, sajtot kapsz*,” jo je popravil in se povzpел po železnih stopnicah, ki so gluho odzvanjale od korakov.

A Velma ni bila nikoli možača. Prej so bile možače Silva, Zlatica in Bianka, ki so hlačale kot revolveraši. In vsakič, ko so obrnile ključ, še brcnile v vrata celice. Zaradi česar se je naježil. Kajti Tomek, ker je bil pač športnik, je zaradi redoljubnosti zmeraj legel deset pred pol deseto, a ko je zaslišal rožljanje ključev in brce, ga je kar vrglo s pograda.

Kot takrat, ko je Marjeta, njegova bivša, začela ropotati s predali. Zaradi tega bi jo najraje zadavil, še posebej kadar mu je v postelji obračala hrbet, češ da vse tisto pivo, ki ga zлива vase v fitnes klubu, smrdi kot scalnica.

On pa kar z direktom: od zadaj jo je privil nase, jo nasadil, jo zasoval in se obrnil na hrbet.

“Tega nama ni treba ponavljati v nedogled, Marjeta,” je stiha izustil.

“Res ne, Tomek,” je odvrnila, ne da bi odmaknila pogled od edine mlečne žarnice na lestencu.

“*Baszd a kecskék, sajtot kapsz, jobban baszd, többet kapsz*, Margit,” je ponovil.

“Zmešan si, Tomek,” se je dvignila na komolce.

In pustila, da so se ji prsi izmuznile izpod spalne. Kot so najbrž Bianki smukale iz košaric, saj je ob vsaki brci zaplala s celim telesom.

“*Jobban baszd, többet kapsz*,” je siknil v polmrak.

Da je uprla vanj baterijo.

“Jaz nisem ona, Tomek,” je požmerila.

Planil je k rešetkam in jih sunkovito stresel, da je odstopila in segla po razpršilcu. *Notoričen in nepredvidljiv hiperaktivec*, se je spomnila podatka iz njegove karakteristike, ko je porinil roko skozi rešetke.

A se mu je, kot že nešteto krat, zagozdila. Da jo je komaj izvlekel. Popihal si je členke in prostaško pljunil.

“Vseeno nisem ona, Tomek,” je ponovila, “a če že vztrajaš, te lahko premestimo v podmornico.”

“Katera ona?” je prhnil.

A je le zaloputnila vrata in mu dala vedeti, da podmornici pravijo tudi vice. Tam se ne da niti stegniti niti poklekniti. V njej je preždel le prvo noč, potem so ga za tri tedne premestili v pripor: trd pograd, nobene kurjave, zamašena školjka in lavor z mlačno vodo. Če je sploh prišla. In seveda le za prgišče svetlobe. Ter redek fižol z juho in juha z redkim fižolom.

“Pritožil se bom,” je zatopotal po vratih.

Da je vzrojil ves satovnjak: možje so začeli kruliti, zavijati in žvenketati z rešetkami, luči na hodniku so začele utripati, paznica Bianka pa je le hropla v interfon, gledajoč proti vratom, skozi katere so po navadi planile nindže.

A jih ni bilo, ker je pač Tomek, ki so ga vsi klicali Direkt, dal znak, naj sotrpini raje ležejo. Ker bi jih oželi kot cunje. Še posebej Rakuna in Jastoga, ki sta prodirala kot dinozavra. Kar jih je prejšnji teden izučilo v menzi, ko so po zraku začeli leteti pladnji in krožniki.

Bojda sta bili med nindžami tudi Velma in Bianka. Obe sta menda trenirali karate in judo, spoznali so ju bojda le po laseh, ki so štrleli izpod čelade. Kajti moški pazniki so bili postrizeni kot ovce. Kot tudi večina zapornikov, le nekaj, predvsem prekupčevalcev z drogami, se jih je še šlo hipije s sršečimi bradami in konjskimi repi. Takšen je bil Marley v sosednji celici, ki se je vselej, kadar je dežurala Velma, prilepil na ključavnico. In raznesel vsako besedo, ki jo je slučajno ujel. Zato so začeli med Direktom in njo potovati drobni lističi.

Komaj se je zavila v frotirko, pravkar se je bila oprhala, je pozvonilo. Ne da bi si ovila lase v brisačo, je zavpila, da je odrpto. Tudi ko je bil mož zdoma, zlepa ni zaklepala. Ker je pač imela ključev čez glavo.

“Naprej,” je še glasneje ponovila.

Počasi se je pokazala sploščena moška postava z gostimi, sveže pobarvanimi lasmi. Ter s širokimi naočniki na nosu. In preklastimi rokami, ki so tiščale naramno torbo za ledja. Izza nje je kukala drobna ženska z bakrenimi lasmi, ki si jih je uredila v smešno gnezdo.

Mencala sta med podboji, zdelo se je, kot da se ne znajdeta, njune oči so plahoma stikale po pohištvu, po prepolnem pepelniku na nizki mizici, vazici s papirnatimi tulipani ter borni knjižni polici, na kateri so se drug na drugega naslanjali priročniki in slovarji, ki jih že celo večnost nihče ni vzel v roke.

“Kaj bo dobrega?” je dvignila pogled.

Še preden je končala, se je njegova naramna torba odprla, pred njo pa obležala barvna brošurica s podobo svetopisemskega modreca, ki je od daleč spominjal na Jezusa. Nad njim se je košatil razprt naslov: **J a z s e m r e š i t e v i n o d r e š i t e v.**

“Torej?” je polistala po brošurici.

Njegova drobna spremljevalka se je začela nervozno prestopati.

“Torej?” je ponovila Velma.

“Da premislite gospa,” je začel moški z južnjaškim naglasom.

“O čem?”

“O življenju,” je zdrdrala srakica, “o smislu našega bivanja v to-stranstvu ...”

“In onstranstvu,” jo je dopolnil.

“In ...?” se je hladno zagledala vanju.

Čutila je, da ji drgetajo zenice. In trepalnice. Da se ji grobo mršči čelo. Da jo pod frotirko, pod katero si je oblekla le hlačke, začenja mraziti.

“Vse lepo piše, gospa,” je vztrajal moški in pobrskal po svoji torbi. “Tudi tukaj,” je izvlekel nov šop verskih revij, “lahko vam jih pustiva, takole, brez obveze ...”

“Brez obveze,” je čivknila srakica.

V tistem se je oglasil telefon. Obiskovalca sta nagonsko pogledala proti aparatu, čeprav jima je dala Velma vedeti, da ne bo dvignila slušalke.

“Oglasiti se je treba le glasu, ki prihaja od tam, gospa,” je moški pokazal proti stropu.

“Ali od tam,” je ženska pomignila proti oknu.

“Ali od tam,” je Velma pokazala proti vratom.

Kar izhlapela sta. Ter spotoma spraznila nizko mizo, na kateri je še od včeraj, ko sta z možem gledala kriminalko, ostala mandarina, ki jo je bila zalučala za njima še hitreje kot švistne Biebrov direkt.

Hruška v kotlovnici je pela in pela. Še posebej kadar je kurjač Lipš, zanj vedno le mojster, zavil v bife onkraj žice. V katerem je poplaknil premogov prah z nekaj kratkimi. Zmeraj se je tudi našla kaka stekle-nica viljamovke med orodjem za vrati.

“Zdaj sva si kvit, Direkt,” ga je večkrat opomnil, “jaz sebi med šihom ta kratkega, tebi pa ključke kotlovnice. Da boš lahko do sitega gonil to svojo hruško,” je zasijal, “lahko pa tudi kako drugo tepko ...”

Komaj tretji teden je delal v kotlovnici. Kar čez noč so ga premestili, češ da je škoda, da takšen orjak trohni v celici. Premog, ki ga mora zmetati v peč, je kot nalašč za kondicijski trening, ga je premeril Rakun, ko mu je izročil kombinezon in rokavice.

Sprva mu delo ni dišalo. Še posebej zaradi zadušnega zraka in črnega prahu, ki mu je najedal sapnik. Ter vročine, ki je sikala iz peči, iz katere ga je večkrat obliznil plamen in mu dodobra ožgal obrvi.

Tudi z mojstrom sta se v začetku le nejeverno ovohavala. Staremu so morali zaupati revolver ali vsaj šoker, je premleval Bieber, zato cele dneve preži kot dihur: naprej potisnjena čeljust, mrk pogled in ozko čelo. Ter čopičaste brčice, ki so prikrivale zaničljiv nasmeh.

Bieber pa nič. Uslužno je metal premog v peč, glasno preklel vsako kepo mulja, zaradi katerega so se mašile rešetke kurišča, ter zvijal v kolobar detonacijske žice, ki drugim zapornikom nikakor ne smejo priti v roke. Ker da so lahko nevarno orožje, čeprav so bile tanke kot las.

“Najbrž me ne boš nekega lepega dne prestavil na oni svet s svojim šampionskim direktom?” je z dlanjo obrisal steklenico in mu jo podal.

Od takrat sta se odprla. Do golega.

“Kaj bi, mojster,” si je roke obrisal v hlačnice, “tega si vendar niste zaslužili. Vsaj do zdaj ne,” je začel kot v ringu poplesovati pred njim.

Kurjač si je nagonsko zakril obraz in se sesedel kot vreča.

“Saj tisto znotraj vrvi ne izgleda tako nečloveško, mojster,” je prisedel, “boks je namreč ples glave in nog, še najmanj rok ...”

“Pa direkti, Tomek?”

“To pride vmes, v delčku sekunde, rokavica kar sama najde ...”

“Poskrbel bom, da jih dobiš, Tomek,” je položil roko na njegovo zapestje.

Pomežiknila sta si. In krepko potegnila. Da se mu je požiralnik skoraj scvrl.

“Ko pridem ven, mojster, se vam oddolžim ...”

Medtem je zapiskal varnostni ventil. Voda se je bila pregrela, manometer je nevarno poskakoval.

“Bova pač odprla drugi vod, Tomek,” je skočil k ročici plombirane ventila in ga sunil z nogo. “Jebemti, že celo večnost je stisnjen kot stara devica,” je siknil in poskusil znova.

Ko je v kotlu potihnilo, je narezal domačo klobaso, Tomek pa je skočil v kuhinjo po svež kruh.

“Uredil sem z upravo, da me boš tudi ponoči nadomeščal. Nič lažjega, Tomek, na tri ure nasuješ peč in tisti kavč, ki se sicer ne more kosati s francosko posteljo, je do jutra tvoj.”

Tomek se je sicer že dodobra navadil pograda v svoji celici, a mu ni smel odkloniti. Ker da je imel, kar mu je po moško prišepnil, svoje nočne opravke. In moške obhode, ki morajo ostati njuna skrivnost.

“A ti veš, Tomek, kaj je to *l'heure bleue*?”

“Pa vi, mojster: *Baszd a kecskék, sajtot kapsz, jobban baszd, többet kapsz?*”

“Najbrž nekaj takšnega kot moja *l'heure bleue*, Tomek,” ga je plosknil po ramenu, potegnil iz steklenice, se kalnih oči zavalil na kavč ter izpod šilta motril Direkta, ki je vsakič, ko je šel do kurišča, poplesal okoli hruške.

Peč je smrčala kot jež. Odprl je zgornja okna, da je kotlovnico prepihal nočni zrak. Stražar v stolpu se je očitno dolgočasil, le tu in tam je z žarometom oplazil zaporniško dvorišče. Najbrž je na računalniku igral poker, saj je zamaknjeno buljil v zaslon ter se tu in tam – kadar je obrnil napačno karto – prijel za glavo.

Zapor je potajeno sopol. V satovju so brbrale nikoli odkrite zgodbe, v sanje so se vračali prizori, ki so se podnevi potajili, mnogi so kričali, krilili z rokami ali momljali neka imena, zaradi katerih so se najbrž znašli za rešetkami. In ki se jim bodo, ko pridejo ven, zagotovo oddolžili. Enega izmed njih, klicali so ga Pek, je nosila luna: v spanju je hodil po celici, se zaletaval v stene, si celo postlal in slekel pižamo, zato so bili mnogi prepričani, da sedi po nedolžnem, saj tožilec njegove motnje spanja ni upošteval za olajševalno okoliščino.

Tudi pazniki so se redko prikazali. Še posebej ženske, ki so jih ponoči praviloma zamenjevali moški. Ker jih možje menda niso pustili v nočne izmene. Le nadzorni je ob dvojni kavi bedel v svoji kajuti ter pritisnil na gumb *replay* le tedaj, kadar se je na zaslonu pojavil nepravilni obris.

Kot se je malo po enajsti na vratih kotlovnice.

“Tomek, odpri,” je pritajeno potrkal.

Pritisnil je lice na linico ter obrnil ključ.

“Velma, vi?” je pozijal, ko je umaknila baterijo.

“Nočni obhod, Tomek,” mu je smeje salutirala.

In kar planila nanj. Da sta se zrušila na kavč. Ki je od teže zajavkal.

“Nora sem nate, Direkt,” se ga je oklenila z boki, “nora, le kaj si storil z mano, ti baraba,” je hlastaje lovila zrak, “vsi že vedo, da sem obnorela, pa tudi ti nisi hladen, kajne, Tomek,” mu je brazdala z nohti čez lopatice.

Izstrelilo ju je. Prekmalu. Da sta se onemogla ovila kot poparjeni kači.

“Ni se mi še zgodilo, Tomek, da bi se vnela za kakega tukaj, niti za paznika, čeprav me Rakun ves čas zalezuje, to je več od službenih pravil in zapovedi, kar odneslo me je, zaradi mene si tukaj, ves čas sem jih gnjavila, a ni tako dobro, moj Tomek, povej mi že, dahni že, ni tako, dravec moj, ni ...”

On pa nič. Zabubil se je v strop in čakal, da sta se znova razpršila.

“To je bil moj prvi pravi direkt, Bieber,” se je topila.

Dihala je počasi, dlan je položil na njene prsi, še so bile voljne in napete, poljubil jo je na bradavico in mehko stopil vanjo.

“Au,” je mehko zajavkala.

“Še, Velma, še,” ji je privzdignil boke.

Nekaj trenutkov jo je kar zmanjkalo. Sunkovito je zasadila nohte v kavč ter miže krikala.

“Že sem mislil iti po vedro,” jo je poljubil na sence.

“Kot v ringu, Tomek?”

“Kot po ringu, Velma,” se je pridušal.

Medtem se je nad krošnjami zarobil krhelj prve svetlobe.

“*L'heure bleue* je že, moj Bieber,” se je obrnila med vrati.

“Pa *l'heure bleue*, Velma,” jo je plosknil po ritnici.

“Modra ura, moj šampion, čas, ko gredo nočne živali spat, dnevne pa se komaj prebujajo,” mu je šla z dlanjo po razporku, ki si ga je zapel šele, ko je zavila mimo gredic ob vhodu upravne zgradbe.

Čez tri dni so ga že čakale rokavice. In še nekajkrat zapored Velma, ki mu ni dala niti za trenutek zatisniti očesa. V dimljah ga je podnevi pekoče tiščalo, ko pa je potrkala in ga vsa pojava naskočila, ga je znova obsedla živalska moč. To je od boksa, moj šampion, ga je še bolj pogrela, tudi te stvari se delajo z glavo in nogami, dokler nama ne zapleše vesolje.

Zdelo se je, kot da se ni več skrivala. Še več: poleg ključa od kotlovnice si je na svojo stran pridobila tudi stražarja v stolpu.

“Preveč si me, Tomek,” ga je sesljala po prsih, “bolj telo kot dušo. Kajti moj stari je posumil. Zadnje čase je vse bolj nataktnjen, ne gre in ne gre mu v glavo, da imam naenkrat toliko nočnih. Najraje bi ga, kot ti tistega jehovca, kar z direktom ...”

“Naj poskusim, Velma?”

“Najprej na meni, Tomek,” je proseče pokleknila. “Najprej na meni,” mu je hlastno podala rokavice.

“Ne bodi nora, Velma,” jo je odrinil.

“Prosim te, Tomek,” ga je rotila, “to si želi vsaka ženska, kajti les stojé in ženska ležé najdlje držé,” je grebla po njem.

In ga okobalila. Bila je gola, povagal je njeno desno dojko, na levo pa pritisnil rokavico. Da jo je začela drgetaje poljubljati.

“Daj me, Tomek, dodobra me daj,” se je bliskovito vzpela, a še preden se je zavedla, jo je pokosilo.

Z dlanjo si je obrisala kri in ga ukleščila. Tu in tam je skozi priprte veke ošinil njen trzajoči obraz, razprte nosnice, žilo na vratu, ki bo zdaj zdaj, ko se je lice napelo do krča, kar izskočila.

Grgraje je končala. Tudi on.

“Zmeraj moraš imeti rokavice, ko pridem, moj Tomek,” si je predela njegovo roko na trebuh.

“Norica,” jo je poljubil na čelo in poškilil na zaprašeno stensko uro.

“Jebemti, tako kmalu spet ta *l'heure bleue*,” je dahnila. Gledal jo je, kako se je nagloma oblačila: kako si je zapela le eno zaponko modrčka, si s prsti popravila rob hlačk, preskakovala gumbe na službeni bluzi ter sunkovito vrgla razmršene lase na zatilje. “Naj te še enkrat?” se je še zmeraj gol postavil v boksarsko prežo.

“Še boš imel priložnost,” ga je na hitro stisnila k steni kotlovnice, kajti žaromet se je pravkar preselil z zaporniških streh na dvorišče.

“**Velma si je menda** vzela bolniško, Tomek,” mu je prijateljsko položil roke na rame. “Boš pač imel ta čas svojo hruško,” mu je pomežiknil.

Komaj se je zadržal. Že nekaj dni mu je bilo vse v napoto. Natak-njeno je lopatal premog in vsakič besno vrgel lopato v zid. Blodil je kot slepec, stikal pod rob ključavnice, ali ga morda le čaka njen listek, bal se je, da jo je preveč, da se morda zdravi zaradi pretresa možganov ali je vse skupaj že prišlo do uprave. Do Rakuna, ki ga bo nazadnje oskubel. Do Jastoga, ki se mu zmeraj poniglavo zareži, kadar mu nasuje makarone. Ali celo do Glavnega, pri katerem ni odstopanja.

“O vama že vrabci čivkajo, Tomek, to je, in si bo punca raje malce odpočila. Da potihnejo in prespijo, Tomek, sicer pa se šušlja,” je zajel sapo, “da se boš moral kmalu posloviti od tiste svoje lopate.” Na ustih mu je zaigral privoščljiv nasmeh. “A saj se ti čez nekaj mesecev izteče, potem bosta lahko golobčkala tudi na strehi ...”

“Pa tisti njen?” je požmeril.

Mojster je stopil k oknu se zazrl na dvorišče, na katerem so postopali zaporniki. Bili so brezvoljni in mlačni, najbrž so jih basali tudi s pomirjevali, saj so vlačili noge za sabo kot kamele.

“Same riti, noben si ne upa s tabo v ring. A ti veš, Tomek,” se je obrnil, “da imajo po nekih zaporih boksarske klube, da prirejajo celo medzaporniška prvenstva. Ti bi lahko zastopal naš zapor, kajne? Predlagal bom glavnemu, pri meni imaš vse, če želiš, dobiš tudi boksarsko vrečo, ha?”

A Tomek je le povetil ramena in se spustil na kavč.

“Les stojé in žena ležé najdlje držé,” je smeje prisedel.

“Od kod vam to, mojster?” je pozijal.

“Hehe, od tiste, ki ima široke pete, Tomek, zato bi moral z njo kot s tisto svojo hruško,” je dvignil kazalec, medtem ko je na dvorišču rezko zapiskalo.

“*Fine d'heure bleue,*” se je zlagoma obrnil na bok, Tomek pa je dvakrat butnil po manometru, ker se že tri dni ni premaknil.

Boksarska vreča je delovala kot zavesa. Obesil si jo je bil v prostoru za premog. Glavni mu je tudi dovolil, da celo ponoči zapušča celico, saj ni bil begosumen.

“Zaradi tistega direkta, Tomek, si ja ne boste skuhati še bolj vroče kaše, še nekaj mesecev ste tu, ravno dovolj, da se dodobra natrenirate, kajti osvojitev prvenstva bi tako vam kot nam prinesla dragocene točke,” je Glavni nekam živčno tolkel s svinčnikom po mizi.

Poplesoval je kot peresce. Štel je udarce: zdaj aperkat, zdaj opozorilni kroše, toliko, da ga zamaje, potem spet mali aperkat, nazadnje pa nepričakovani direkt z desnico, in če dvigne glavo, znova aperkat, ki ga namesti za dokončni direkt. In tako v nedogled. Dokler se ni zvrnil na izdelano vzmetnico, ki so jo pred dvema dnevoma privlekli iz vratarnice.

Od napora ga je kar zmanjkalo, čeprav je spal kot zajec: globoko in trzajoče. Da je zaznal vsak nepredvidljiv glas in šum. Še posebno v kotlih, ki jih je tudi v polsnu razločil po hropenju.

In pri vhodnih vratih, ki so bila tudi tokrat preglasna. Trznil je, se dvignil na komolce in napel oči.

“Pa res spi, Lipš?”

“Kot klada, vreča ga bolj zdela kot ti,” je razločno ujel.

“A ne kot ti, Lipš,” je smeje zašepetala.

Pritajil se je za boksarsko vrečo in zadrževal dih.

“Ne tako, ne spet z zobmi, Velma, ne tako, moj bog, Velmica, saj vendar nisva ...”

Kaj kmalu je začel neusmiljeno ječati kavč. Da mu je padla megla na oči. Da je poživil. In mesaril in mesaril.

“*Jobban baszd, többet kapsz,*” je hropel, ko so ga zajahale nindže, Glavni pa je opletal s fotoaparatom, češ da so forenziki, ki so že na poti, ene same površne lenobe.

Sodna dvorana je pokala po šivih. Sodnik, prileten možakar v vijoličasti togi, je pokroviteljsko namignil senatu in dvakrat udaril s kladivcem.

“Prosim pričo Velemiro H., da pove, ob kateri uri se je dotičnega dne zgodilo omenjeno kaznivo dejanje, ki se je končalo z umorom Lipša P.?”

“*L'heure bleue*, Velma,” ji je glasno prišepnil obtoženec.

“Vas nismo ničesar vprašali,” se je vmešal predsednik porote.

“Tudi mi ne vas,” ga je ostro zavrnil sodnik.

“Vaša naramna torba, gospod predsednik,” ga je med vrati dohitela porotnica z bakrenimi lasmi, ki si jih je uredila v smešno gnezdo.

“*L'heure bleue*, gospod sodnik,” je potrdila priča, medtem ko je obtoženec pogledal na stensko uro, ki se še lep čas ne bo premaknila.